

derved har naaet, hvis Følgen deraf kun vilde blive, at det derefter blev Slesvig eller Holsten, som kom til at udrede disse Udgifter (Hør!) Imidlertid skal jeg, netop fordi jeg har følt, baade hvor alvorligt Spørgsmaalet om Forholdet mellem $\frac{2}{5}$ og $\frac{3}{5}$ er, og hvor aldeles misligt det hele Forhold er, hvori vi komme ved kun at være stillede mellem det Alternativ, at foretage en Bevilling, som aldeles Intet betyder, eller at foretage en Bevilling, som tillige udøves ved en procura for Landsdele, fra hvilke vi ingen Fuldmagt have, og som ialtsald i Længden ikke paa nogen Maade ville kunne finde sig deri, og med hvilke der ikke gives nogen anden rigtig og holdbar Forsoning, end at gjøre lige Ret, ved Siden af de mange andre Spørgsmaal, der kunne paatrænge sig, her endnu kun løselig paapege et, der, saavidt jeg har lagt Mærke, ikke er blevet omtalt. Det er det store Spørgsmaal, hvad der skal være fælles, og hvad der skal være særligt, hvilket Spørgsmaal ganske vist for det næstkommende Finantsaar kun vil have den ene Folge, at vi maaffee for eet, to eller tre Aar faae et Bidrag, og altsaa for os selv en lidt mindre Udgift til en eller anden Institution, men hvori der ligger den Consequents, at denne Institution ikke fuldt tilhører os, men kun for $\frac{6}{10}$ tilhører os, og for $\frac{4}{10}$ Andre, som hidtil maaffee ikke have drømt om en saadan Med-eiendomsret. Dette og mange andre Spørgsmaal skal jeg ikke lade mig friste til at gaae ind paa for Diebliffet, da jeg for mit Vedkommende, efter hvad jeg allerede tidligere har tilladt mig at udtale, ikke anseer for betimeligt og ønskeligt, at Saadant nu kommer under Forhandling, men skal kun protestere imod, at en Tausshed tages til Indtægt af dem, som ville noget Andet end jeg.

B. Scholer: Jeg havde ventet, at andre dygtigere Medlemmer havde udtalt sig lidt nærmere om det store Spørgsmaal om Afregningen mellem Monarchiets forffjellige Lande; da imidlertid Ingen har taget Ordet i denne Anledning, maa jeg bede om Dverbarelse, for at jeg i Korthed udtaler min Anskuelse. Jeg skal imidlertid tilbageholde mine ogsaa store Betænkeligheder i Anledning af det nu fore-

lagte Lovforslag, som jo hverken er Halv eller Heel eller Samstatsbudget, men er en Brudenstatsbudget; jeg betragter det nemlig som Efterveer af den brudne Tilstand, hvori den danske Stat i flere Aar har befundet sig, og jeg holder mig fast til Finantsministerens Løfte, hans Udfigende, at der ikke er noget Præjudicerende for Fremtiden ved det forelagte Finantsforslag; men der er imidlertid en finantsket Dpgjørelse, hvor vi have den Fordring at gjøre til Ministeriet, at det skal gjøre Afregning mellem Monarchiets forffjellige Dele. Den høitærede Finantsminister har ved Forelæggelsen af Finantsforslaget udtalt, at Kongeriget Danmark, den troblevne Deel af Hs. Maj. Lande, har baaret usforholdsmæssige Byrder; Finantsministeren har fremdeles udtalt, at der fra de øvrige Lande i Monarchiet ikke er indkommen den Deel, som med Rette burde falde derpaa. Hvis det var souveraine Stater, der stode ligeoverfor hinanden, og som skulde paa folkeretlig Maade afgjøre dette, da var det en anden Sag; men, da det er Lande, som høre til den samme Stat, saa mener jeg, at det er Regjeringens Pligt at sørge for, at enhver Deel kommer til at bidrage sit ligesaa vel for den forbigangne som for den tilkommende Tid; og jeg mener navnlig, at den nærværende Regjering er forpligtet dertil; thi, efterat det nærværende Ministerium ved en i Statsraadet — om det var Statsraadet for Kongeriget eller Geheimstatsraadet ved jeg ikke — men ved en skriftlig affattet og her høitidelig oplæst Erklæring har affaaeret sig den Mulighed af Ordningen af Statens Forhold, som det Forbehold, hvormed Grundloven var givet, kunde have givet den, har Regjeringen dog ikke villet benytte den Leilighed, som der tilbød sig til at fremskynde Ordningen af Statsforholdene. Jeg kunde finde nogen Undskyldning i den Maade, hvorpaa begge Thing traadte op mod Regjeringen, men jeg kan ikke finde Retfærdiggjørelse for, at den ikke fremskyndede Ordningen af Statsforholdene saameget som muligt; efter at have erklæret, at de Forandringer i Danmarks Riges Grundlov, som Fællesforfatningen maatte føre med sig, kun kunne foregaae paa forfatningsmæssig Maade ifølge